

Molnár Krisztina Rita

Egyetlen mondat

(Lázár Ervin tolvajára)

– A gyerekek szárnya van – jelentette ki Dédike határozottan. Axiómaként. A Föld gömbölyű, a párhuzamosok a végtelenben találkoznak, a háromszög szögeinek összege száznyolcvan fok, a gyerekek szárnya van. A baj csak az volt, hogy hetek óta minden helyzetben minden kérdésre ezt válaszolta. Néhány napja pedig már köszönés helyett is csupán ennyit mondott a lányának, az őt látogató unokáknak és dédunokáknak, sőt, a főorvos asszonynak is, aki engedélyezte, hogy a rohamosan romló állapotú néni ne a kórház krónikus osztályán töltsen az élete kiszámíthatatlan végéig hátralévő időt, hanem otthon, megszokott környezetében, ahol gyengülő szemével is jól tájékozódott, tudta, hol a vízcsap, a papucs, melyik polcon sorakoznak a tiszta hálóingek, melyiken áll a sárgabaracklekvár. A néni családja pedig berendezkedett a tartós ápolásra.

– A gyerekek szárnya van – üdvözölte Dédike a szobájába lépő főorvos asszonyt tegnap is, majd miután az hogyléte felől érdeklődött, kedves bólogatással megismételte a mondatot.

A sokat látott főorvos asszony már kevés dolgon lepődött meg, most mégis megtorpant a mozdulatban, amivel a vérnyomásmérőt készült elővenni az orvosi táskából. Kissé felhúzta a szemöldökét. Vissza akart kérdezni. Aztán mégsem. Szó nélkül megmérte Dédike vérnyomását, meghallgatta a szívét, végül komótosan összepakolt. Dédike legnagyobb lánya, Annamária kérdően nézett rá.

– Minden rendben. Kilencven per hatvan. Kicsit alacsonyabb a kelleténél, a szívhang is halk, de az édesanyja korában ez természetes.

Dédike decemberben töltötte be a kilencvenkilencedik életévét, és hosszú élete épp annyira volt eseménydús, mint bárkié,

aki élete javát a mozgalmas huszadik századi Közép-Európában élte le. Húsvétkor viszont még maga készítette az uzsonnához a zserbót, és emlékezete kristálytisztán idézte fel a múlt század kalandosabb, történelem-zilálta húsvétvasárnapjait. Most viszont itt ül a kék bársonypongyolában, ölébe ejtett kezét felemeli, hogy integessen, és búcsúzni épp azokkal a szavakkal búcsúzik az orvosnőtől, amikkel érkezésekor köszöntötte:

– A gyerekek szárnya van.

A doktornő csak az előszobában vált néhány halk, komoly szót Dédike lányával. Azt, hogy érdemben nem kommunikál, feltétlen a néni állapotromlásaként kell értékelni, hogy ugyanazt a mondatot ismételgeti, a beszűkülés, a világtól való elfordulás jele. Ami változhat bármelyik irányba és bármikor. A fejlemények kiszámíthatatlanok. De vélhető, hogy mindez az agyi erek állapotából következik. Annamária, miután becsukta a bejárati ajtót, az előszobafogasnak vetett háttal sírt néhány sort. Gyorsan és könnyedén. Nem engedte meg magának, hogy belefeledkezzen a bánatba. Megtörölte a szemét, aztán visszasietett Dédikéhez.

– A gyerekek szárnya van – mondta Dédike, és rámosolygott a lányára.

– De mit akarsz ezzel...? Milyen gyerekek? Jaj, bárcsak értenélek – mormogta maga elé egészen nekikeseredve Annamária, aztán fehér damasztzalvétát terített Dédike ölébe. Választ nem várt, ahogy már napok óta letett róla. De annyira szerette volna tudni, mire gondol az anyja. Hogy a nő, akitől beszélni tanult, most miért ismételgeti monomániásan ezt az önmagában teljesen értelmetlenné tűnő mondatot. És csak ezt az egyet.

Évekkel később, amikor elsőszülött unokája, Réka Annamária karjába adta néhány napos kisbabáját, Annát – puha flaneltörülközőbe csavarva, fürdetés után –, egyszer csak felbukkant a mondat.

– A gyerekek szárnya van – mondta ki hangosan Rékának. – Minden egyes gyerekek. Tudtad?